

Ja viimaks legi jae paha,
 Alles wõttis maastli seljaol maha.
 Ja astus äge karmaste
 Ja päine paisis armsesti.
 Alles hiimule on wõimata
 Wõib armastus küll toimeta.

Nr. 50. Hansakesel ümberantud,

Oh aless ma riknas jee aless mul raha,
 Lius poleks mu luga küll üal nii paha.
 Lius astus üas paisikene metsast te juurde
 Kui aless tal mehi kse waeuast ka mure.
 Ne riided on kate ja heppine meel
 See kiilgab kui kollast! niid' kumake meel.
 Ne rägib nii armesast! Oh ümseta mees
 Küll on jal mist raske ja jirsari fees?
 Kas jaurit ja abi? Alla laken find äita,
 Ma jōnan kõik jaurimist otsani kaita.
 Niid' ehmatas mehi ke kogani ära
 Ne kumardab, wastab; Oh auustatud herra
 Wõi alete koguni ingline teewast,
 Kui wõite siis arke niid' wõishist jost
 ja waeuast.
 Ja wõõras niid' wastab: Nii jauri siis
 ja mehi ke wabifil, mērifil wāga.
 Ne kohatab, muuskab ja mõtleb ning
 ja wiimaks jōs hiimuga omeli ütleb:
 „Ma jaurins, kus külg; ma iialgi puutun
 Et koke jee asi end kollaks jōs muudatun!
 „Alu laadja küll paremas jōin juust kumake
 Lius alga niid' wõit: Sa jaurid jōs kumake“